

«Η Τουριστική Μονοκαλλιέργεια», Γιάννης Δασκαλάκης (τμήμα Γ1)

Είναι γεγονός πως στην Ελλάδα, στα τουριστικά νησιά όπως η Ρόδος η Μύκονος η Σαντορίνη και άλλα, τους μήνες της άνοιξης, του καλοκαιριού και του φθινοπώρου υπάρχει κατακόρυφα αυξημένη τουριστική κίνηση, ενώ εκατομμύρια ξένοι περιηγητές έρχονται στη χώρα μας για να περάσουν τις διακοπές τους χαλαρώνοντας ψυχικά και πνευματικά. Παράλληλα, οι κάτοικοι των περιοχών αυτών εργάζονται για περισσότερο από 6 μήνες στις διάφορες τουριστικές δραστηριότητες προσφέροντας υψηλής ποιότητας υπηρεσίες (VIP τουρισμός). Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα οι ιδιοκτήτες διαφόρων τουριστικών μαγαζιών αλλά και ξενοδοχειακών μονάδων να αποκομίζουν τα περισσότερα έσοδα τους από το εξωτερικό, δηλαδή από τους ξένους επισκέπτες, αλλά και ο τοπικός πληθυσμός να απασχολείται αποκλειστικά από τον τουρισμό έχοντας εγκαταλείψει οποιοδήποτε άλλο επάγγελμα. Αυτό το φαινόμενο είναι γνωστό και ως τουριστική μονοκαλλιέργεια με χαρακτηριστικότερο νησί την Μύκονο.

Παρά όμως τα αυξημένα κάθε χρόνια έσοδα από τον τουρισμό οι συνέπειες της τουριστικής μονοκαλλιέργειας δεν είναι τόσο καλές όσο πιστεύουμε. Από τη μία βελτιώνεται η κρατική οικονομία, από την άλλη όμως ο τουρισμός δεν λειτουργεί πια επικουρικά, ούτε και «συζεί» αρμονικά με τις τοπικές κοινωνίες και το φυσικό περιβάλλον. Οι

κατά τόπους οικονομίες και οι λίγοι που διατηρούν τις μεγάλες επιχειρήσεις έχουν προχωρήσει στο κυνήγι μεγάλων κερδών για προσωπικό τους κέρδος, αδιαφορώντας για τις επιπτώσεις που μπορεί να έχουν οι αυξανόμενες επιχειρήσεις τους για το κοινωνικό σύνολο.

Ένα παράδειγμα είναι το νησί της Νάξου, ένα νησί γνωστό όχι μόνο για την ομορφιά του και την ιστορία του, αλλά και για τις υπέροχες και μαγευτικές παραλίες και τα ορεινά χωριά, τα λιγοστά τοπικά προϊόντα. Η Νάξος λοιπόν έχει ξεκινήσει και μπαίνει στο δρόμο της «μυκονοποίησης». Η μόνη δηλαδή οικονομική δραστηριότητα και ανάπτυξη είναι σχετική με τον τουρισμό, αποκλείοντας σιγά σιγά οποιαδήποτε άλλη.

Οι αρνητικές επιπτώσεις της «τουριστικής μονοκαλλιέργειας» είναι πολλές και σε διαφορετικά επίπεδα. Οι κάτοικοι των νησιών αυτών έχουν παρατηρήσει τη διαφορά στις τιμές των προϊόντων: «η τσέπη μας αδειάζει πιο γρήγορα από άλλες φορές» δηλώνουν οι μόνιμοι κάτοικοι νησιώτες. Πέρα από τις πανάκριβες τιμές των εισιτηρίων

έχουν εκτοξευτεί στα ύψη και οι τιμές των ξενοδοχειακών μονάδων, καθιστώντας τη διαμονή απαγορευτική για τους Έλληνες τουρίστες που προέρχονται από λαϊκά και μεσαία οικονομικά στρώματα. Παράλληλα, και η εστίαση απευθύνεται τώρα πια στους πιο "καθώς πρέπει" και με "υψηλά standard" πελάτες, που προτιμούν διεθνείς γεύσεις (χωρίς να έχουν σχέση με το γαστρονομικό τουρισμό), παραγκωνίζοντας τις παραδοσιακές ελληνικές συνταγές και προϊόντα. Οι δε τιμές των προϊόντων στα σουπερμάρκετ είναι ιδιαίτερα υψηλές, αφού στους τουριστικούς προορισμούς ευδοκμεί και η «αισχροκέρδεια»

(λίγοι μήνες για να κερδίσουν οι επιχειρήσεις για όλο το χρόνο), αλλά και τα εισαγόμενα προϊόντα σιγά σιγά αντικαθιστούν τα τοπικά και ελληνικά προϊόντα, μια και σούπερ μάρκετ απευθύνονται στις καταναλωτικές

συνήθειες των τουριστών. Μετά το τέλος όμως της τουριστικής περιόδου, οι υψηλές τιμές παραμένουν και είναι σχεδόν απαγορευτικές για τον μέσο πολίτη που ζει με ένα αρκετά χαμηλό μηνιαίο εισόδημα.

Με τον τρόπο αυτό δημιουργείται μια απροσπέλαστη και απαγορευμένη ζώνη για τους Έλληνες, τουρίστες, αλλά κυρίως ντόπιους. Συμπερασματικά, αν και η τουριστική μονοκαλλιέργεια έχει βοηθήσει αρκετά τους ιδιοκτήτες τουριστικών μαγαζιών και ξενοδοχείων να καλύψουν την επιθυμία κέρδους και ανάπτυξης, αλλά με μοναδικό γνώμονα το προσωπικό τους συμφέρον. Δεν εξυπηρετούνται όμως καθόλου οι μόνιμοι κάτοικοι του τόπου αυτού, καθώς και οι Έλληνες τουρίστες ή εποχικοί εργαζόμενοι, λόγω των εξωπραγματικών τιμών.